

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **R. K.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUZL-16667/2019, sp. zn. KUSP-16667/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUZL-16667/2019, sp. zn. KUSP-16667/2019/DOP/Ků, a rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 19. 12. 2018, č. j. MMZL 163030/2018, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Zlína (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 19. 12. 2018, č. j. MMZL 163030/2018, uznal žalobce vinným z přestupků provozovatele vozidla dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se dopustil tím, že nezjištěný řidič žalobcem provozovaného vozidla dne 24. 1. 2017 zastavil a stál na místě označeném zákazovou dopravní značkou „Zákaz stání“, a dne 7. 3. 2017 na místní komunikaci ulice Kvítková nerespektoval dopravní značku „Parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c), zastavil a stál na místě označeném touto dopravní značkou, aniž by měl ve vozidle umístěn platný doklad o zaplacení parkovného. Stejným rozhodnutím byl žalobce shledán vinným také z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť jako řidič vozidla dne 2. 6. 2017 na stejném místě taktéž nerespektoval dopravní značku „Parkoviště s parkovacím automatem“ (č. IP 13c), zastavil a stál na místě označeném touto dopravní značkou, aniž by měl ve vozidle umístěn platný doklad o zaplacení parkovného. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, načež žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí magistrátu ze dne 5. 6. 2018, č. j. MMZL 025213/2018 (výrok I.) a zamítl odvolání žalobce a prvně uvedené rozhodnutí magistrátu potvrdil (výrok II.).

II. Obsah žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že v nynější věci byla dána překážka věci rozhodnuté. Magistrát totiž vydal rozhodnutí dne 5. 6. 2018. To sice doručoval nesprávně zástupci žalobce, který nebyl k doručování písemností zmocněn, to však nic nemění na tom, že rozhodnutí bylo vydáno, neboť i předání rozhodnutí k doručení na nesprávnou adresu či nesprávné osobě představuje vydání rozhodnutí. V pořadí druhé rozhodnutí proto nebyl magistrát oprávněn vydat, ledaže by bylo první rozhodnutí řádně zrušeno. Z tohoto důvodu je výrok II. napadeného rozhodnutí nezákonný. Výrok I. napadeného rozhodnutí je pak nezákonný proto, že žalovaný nebyl oprávněn zrušit rozhodnutí, proti kterému žalobce nepodal odvolání.
4. Žalobce dále namítá, že ve vztahu k třetímu přestupku správní orgány nedisponovaly žádným důkazem, že přestupek spáchal žalobce. Jediným podkladem bylo v tomto směru vyjádření žalobce v podání vysvětlení, které však nelze použít jako důkaz (§ 137 odst. 4 zákona o silničním provozu).
5. Žalobce má dále za to, že mu nelze vytýkat, že „nerespektoval dopravní značku IP 13c“, neboť se jedná pouze o informativní značku, která nestanoví žádnou právní povinnost. I pokud by žalobce jednal protiprávně, nepředstavovalo by jeho jednání porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (neboť to dává za povinnost pouze řídit se dopravními značkami), ale porušení jiného ustanovení právního předpisu v oblasti označené informativní dopravní značkou, což však správní orgány žalobci za vinu nedávaly. Z

žádného právního předpisu pak nevyplývá povinnost umístit viditelně platný doklad o zaplacení parkovného. Správní orgán přitom žalobce nevinil z toho, že by parkovné neuhradil.

6. V daném případě nemohla být dle žalobce ani teoreticky porušena dopravní značka IP 13c, neboť se nejednalo o zpoplatněný úsek komunikace. Obec je sice ve smyslu § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), oprávněna vymezit oblasti, ve kterých lze pozemní komunikace užít jen za poplatek. To však pouze za podmínky, že je tato část pozemní komunikace vymezena v nařízení obce; žádné obdobné nařízení obce však vydáno nebylo. Rovněž je nutné, aby správní orgán stanovil cenu za užití pozemní komunikace cenovým výměrem, což také vyplývá z citovaného právního ustanovení, i z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08. Ani tento cenový výměr nebyl obcí vydán, což žalobce ověřil na úřední desce obce.
7. O identické otázce rozhodoval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 31 A 72/2017 – 28. Z něj vyplývá, že je na žalovaném, aby se, byť i v případě blanketního odvolání, zabýval alespoň elementárně tím, zda skutečně existuje právní povinnost, která má vyplývat z porušení dopravní značky, tj. zda skutečně byly vydány předmětné předpisy obce stanovující úseky pozemních komunikací, na kterých je umožněno stání či odstavení vozidel za úplatu, zda žalobce stál vozidlem v takto specifikovaném úseku pozemní komunikace a zda bylo obcí rozhodnuto o způsobu stanovení ceny za parkování. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost odůvodnění výše sankce. Uložená pokuta ve výši 2 500 Kč je na samé horní hranici zákonného rozmezí (správní orgán prvního stupně sice tvrdí, že mohl sankci navýšit až o jednu třetinu dle § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [dále jen „zákon o přestupcích“], tak tomu však není, neboť tento nebyl v době spáchání přestupků účinný). Správní orgán nejprve konstatuje, že nebyly zjištěny polehčující okolnosti, nicméně dále uvádí, že přihlédl ve prospěch žalobce k tomu, že má v evidenční kartě řidiče jen dva záznamy, oba starší 7 let, nespáchal v rozhodné době jiné přestupky a jednání nebylo závažné ani ohrožující bezpečnost provozu. Na jedné straně tedy správní orgán údajně přihlíží k polehčujícím okolnostem, na straně druhé však tvrdí, že žádnou polehčující okolnost nezjistil. Tyto úvahy jsou vnitřně rozporné.
9. Závěrem se žalobce obsáhle vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů, družstvo, ovšem dle plné moci se zastoupení nevztahovalo na doručování písemností. Magistrát tuto skutečnost přehlédl a vyrozumění o provádění důkazů a rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018 doručoval uvedenému zmocněnci. Toto rozhodnutí však z nastíněného důvodu nikdy nenabýlo právní moci. Magistrát poté žalobce opětovně vyrozuměl o provádění důkazů a dne 19. 12. 2018 vydal nové rozhodnutí, které doručil přímo žalobci. Rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018 bylo pouze vydáno, magistrát si uvědomil svou chybu a následně ji napravil. Žalovaný se s tímto rozhodnutím

seznámil až v odvolacím řízení, v souladu s § 98 zákona o přestupcích přezkoumával zákonnost celého řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018, proti kterému se žalobce odvolal, a odstranil vady tohoto řízení, tedy především rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018.

11. Námitka neprokázání protiprávnosti porušení dopravní značky IP 13c je standardní námitkou Mgr. Voříška. Skutečnost, že dopravní značka IP 13c stanoví povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce a řidič má povinnost mít umístěný parkovací lístek na viditelném místě ve vozidle, potvrdil opakovaně i Nejvyšší správní soud (rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 – 56, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42, a ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018 – 17).
12. Statutární město Zlín má vydáno nařízení ze dne 15. 3. 2013 č. 4/2013 o stání vozidel ve městě, což je známo i Krajskému soudu v Brně, neboť jím prováděl důkaz ve věci sp. zn. 31 A 169/2016. Žalovaný dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovozuje, že není povinností správního orgánu i bez námítky v každém případě zkoumat, zda bylo dopravní značení osazeno zákonně. V námitkách k odůvodnění výše sankce žalobce dle žalovaného úplně přehlíží, že napadeným rozhodnutím bylo v této části rozhodnutí magistrátu změněno.
13. V případě přestupku ze dne 2. 6. 2017 magistrát vycházel z toho, že žalobce se ke spáchání přestupku sám přiznal v reakci na výzvu k úhradě určené částky a toto ani později v řízení nepopřel. Žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 – 28. Jeho závěry však byly modifikovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, podle něhož procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Žalobce byl v nynější věci ve správním řízení zcela pasivní, jeho odpor i odvolání byly blanketní a k podkladům rozhodnutí se nijak nevyjádřil. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dojde-li ovšem soud k závěru, že žalovaný neprokával žalobci spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, případně je třeba napadené rozhodnutí z jiných důvodů zrušit, navrhuje žalovaný, aby žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení z důvodu sofistikovaných procesních obstrukcí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
15. Žaloba je důvodná.
16. V nynější věci dle krajského soudu nemohla být dána překážka věci rozhodnuté, neboť není sporu o tom, že rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018 nikdy nenabylo právní moci, jelikož nebylo žalobci doručeno. Překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), přitom je nutné vykládat tak, že jestliže bylo již jednou pravomocně přiznáno totéž právo nebo uložena táž povinnost z téhož důvodu téže osobě, nelze o stejném právu nebo povinnosti rozhodovat znovu.
17. Krajský soud přesto shledal tuto nevhodně formulačně nadepsanou námitku vady řízení před správním orgánem prvního stupně důvodnou.

18. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů, družstvo. Plná moc je udělena pro veškeré úkony, které jsou poté obsáhle demonstrativně specifikovány, s dovětkem na konci „vyjma doručování písemností“. Magistrát doručil dne 11. 2. 2018 zmocněnci vyrozumění o provádění důkazů, poté provedl dokazování mimo ústní jednání a vydal rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018, které doručil taktéž zmocněnci žalobce. Ve správním spise je nato založeno vyrozumění o provádění důkazů doručené dne 5. 12. 2018 žalobci, protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání a rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018, které bylo také doručeno žalobci. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.
19. Podle § 9 správního řádu *správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí*. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám*.
20. Mezi stranami není sporu o tom, že v téže věci byla dle uvedeného ustanovení magistrátem vydána dvě rozhodnutí (to plyne výslovně i z napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě). Spornou otázkou je, zda je možné tento objektivně nezákonný stav napravit v odvolacím řízení proti druhému rozhodnutí.
21. Doktrína i judikatura se v zásadě shodují, že okamžikem vydání rozhodnutí je správní orgán vydaným rozhodnutím vázán, neboť rozhodnutí se dostává ze sféry příslušného správního orgánu a ten už na něm nemůže nic změnit. Vydáním rozhodnutí se stává rozhodnutí platné a pro správní orgán závazné a mohlo by být změněno nebo doplněno již jen zákonem stanoveným způsobem. (např. v odvolacím řízení, opravou podle § 70 správního řádu, nebo novým rozhodnutím ve věci dle § 101 správního řádu, případně v přezkumném řízení). Jde tu o vázanost rozhodnutím ve formálním či procedurálním smyslu (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 461, Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 632, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 – 82, a ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014 – 41). Správní rozhodnutí tedy bude pro správní orgán závazné, jakmile je ukončen zákonem upravený rozhodovací proces, proces „schvalování“ aktu, ovšem již s účinky, resp. projevem navenek, přičemž k tomu v případě správního rozhodování dochází právě v okamžiku vydání správního rozhodnutí dle § 71 odst. 2 správního řádu (srov. též Pouperová, O. Rozhodnutí správního orgánu a jeho platnost. Správní právo č. 8/2018).
22. Krajský soud má s ohledem na výše uvedené oproti žalovanému za to, že vydáním rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018 poté, kdy již magistrát vydal dne 5. 6. 2018 rozhodnutí ve stejné věci (kterým byl vázán) se magistrát dopustil zásadního procesního pochybení. Magistrát zcela jistě mohl po vydání prvního rozhodnutí dospět k závěru, že toto rozhodnutí trpí vadami, pro něž by mohlo či mělo být zrušeno. Takovou procesní situaci však dle krajského soudu nelze řešit tak, že správní orgán vydá v téže věci další rozhodnutí. Řízení před magistrátem proto bylo zatíženo v žalobě namítanou vadou.
23. Pro posouzení věci je podstatné, zda bylo možné tuto vadu odstranit v řízení před žalovaným. Ten odkazuje na § 98 zákona o přestupcích, podle něhož *odvolací správní orgán přezkouvává napadené rozhodnutí v plném rozsahu*, což se vztahuje i na celé správní řízení předcházející vydání odvoláním napadeného rozhodnutí.

24. Tato úvaha dle krajského soudu není správná. Předně, již z jazykového znění zákona vyplývá, že v odvolacím řízení správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Odvolací správní orgán by proto neměl přezkoumávat jiné rozhodnutí ve věci než to, které bylo odvoláním napadeno. V rámci tohoto přezkumu se odvolací orgán zabývá také řízením, kterému mu předcházelo (včetně např. procesních rozhodnutí či jiných procesních postupů), tuto část daného ustanovení nicméně dle krajského soudu nelze rozšiřovat tak, aby umožnila přezkum také jiného rozhodnutí ve věci (jehož vydání zákon samozřejmě nepředpokládá).
25. I pakliže soud přistoupí k poměřování zájmu na efektivním průběhu správního řízení, který akcentuje žalovaný (tj. řádné doručení prvního rozhodnutí by žalobci nic nepřineslo, naopak magistrát by v dalším řízení zřejmě musel po podaném odvolání postupovat tak, jak učinil žalovaný, a rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018 zrušit), se zájmy konkurujícími, dochází ke stejnému výsledku. Rozhodnutí ve věci je cílem, výstupem, a nejdůležitějším úkonem správního orgánu v rámci celého správního řízení. Z tohoto důvodu je nutné klást v nastíněné souvislosti přísné požadavky na právní jistotu dotčených osob ohledně toho, zda, kdy a jakým způsobem správní orgán rozhodl. Bylo by v rozporu s těmito principy umožnit, aby správní orgán v případě vydaného rozhodnutí ve věci libovolně napravlal svá předchozí pochybení mimo jakýkoliv zákonný procesní rámec.
26. Magistrát se tedy v nynější věci dle krajského soudu dopustil vydáním druhého rozhodnutí v téže věci nezákonnosti, kterou nebylo možné zhojit v odvolacím řízení proti druhému rozhodnutí. Odstranit první vydané rozhodnutí je totiž možné pouze zákonem stanoveným způsobem. Magistrát proto v dalším řízení doručí žalobci vydané rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018, kterým je vázán. Tento postup řízení o určitý časový úsek prodlouží (pakliže bude podáno odvolání), nicméně magistrátu poté nic nebrání, aby podle § 87 správního řádu rozhodnutí sám zrušil.
27. Krajský soud shledal důvodnou také druhou žalobní námitku, že správní orgány žalobci neprokázaly spáchání přestupku ze dne 2. 6. 2017.
28. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (které si je dle vyjádření k žalobě vědom i žalovaný) vyplývá, že v přestupkovém řízení nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení, neboť takový úkon představuje toliko podání vysvětlení, které nelze použít jako důkaz (srov. rozsudky ze dne 10. 4. 2019 č. j. 1 As 406/2018 – 34, ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 – 28, ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020 – 27, nebo ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 As 120/2020 – 14). Skutečnost, že přestupku se dopustil právě žalobce jako řidič vozidla, vyplývá v nynější věci pouze z jeho reakce ze dne 9. 8. 2017 na výzvu magistrátu k uhrazení určené částky před zahájením správního řízení. Ostatní shromážděné podklady žádné poznatky ke zjištění, kdo byl řidičem vozidla, neposkytují. Takto zjištěný skutkový stav proto nemůže obstát.
29. Námitku absence protiprávního jednání v souvislosti s porušením povinnosti stanovené dopravní značkou IP 13c, krajský soud důvodnou neshledal. Lze se plně ztotožnit s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě. Z odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že dopravní značka IP 13c stanoví povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce a řidič má povinnost mít umístěný parkovací lístek na viditelném místě ve vozidle (rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 – 56, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42, a ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As

310/2018 – 17). Argumentace žalobce, že uvedená dopravní značka je pro účastníky silničního provozu nezávazná a ti ani nemají povinnost vhodným způsobem zaplacení parkovného osvědčit, je ve světle citované judikatury nepřijatelná.

30. Pokud jde o existenci nařízení obce o vymezení oblastí zpoplatněného užití pozemních komunikací a existenci ceníku, krajský soud v nynější věci nesouhlasí se závěry rozsudku ze dne 28. 3. 2019, č. j. 31 A 72/2017 – 28, podle něhož se správní orgány musí touto otázkou zabývat z úřední povinnosti i v případě, kdy účastník řízení tímto směrem nevznesl ve správním řízení žádné námitky. Takový závěr je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na níž žalovaný přílehavě odkazuje (rozsudky ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018 – 43, nebo ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 – 34). Z ní lze při jisté míře zobecnění dovodit, že právní základ umístění konkrétní dopravní značky musí správní orgány výslovně zkoumat teprve ke vznesené námitce, nebo pokud o zákonnosti jejího umístění vyvstanou v řízení jiné pochybnosti.
31. Jelikož však krajský soud ze shora uvedených důvodů napadená správní rozhodnutí zrušil, bude v dalším řízení prostor pro to, aby se správní orgány touto otázkou zabývaly, a bylo by v rozporu se zásadami soudního přezkumu, aby takto učinil nejprve krajský soud. S ohledem na vznesené žalobní námitky již v navazujícím správním řízení není možné tvrdit, že daná otázka nevyvstala. Je proto na místě, aby se v případě uznání viny přestupkem spočívajícím v nerespektování povinnosti stanovené dopravní značkou č. IP 13c správní orgány zabývaly existencí odkazovaného nařízení obce a ceníku.
32. Ohledně výše uložené sankce napadá žalobce jako rozporné úvahy magistrátu, které ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí korigoval. Jako polehčující okolnosti vyhodnotil, že přestupky neohrožily ostatní účastníky silničního provozu a žalobce jiné přestupky, kromě těch, za které byl potrestán, nespáchal. Jako přitěžující okolnost naopak vyhodnotil, že došlo ke spáchání 3 přestupků, a proto je správní trest na horní hranici zákonného rozpětí (2 500 Kč) přiměřený. Tyto úvahy jsou přezkoumatelné a odpovídají projednávané věci. V dalším řízení (pokud bude žalobce shledán vinným) však bude prostor pro nové posouzení sankce.
33. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. O nákladech řízení žalovaného soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
36. Žalobce byl v řízení procesně úspěšný, nicméně soud i s ohledem na procesní návrh žalovaného shledal důvody k postupu dle § 60 odst. 7 s. ř. s. a z důvodů hodných zvláštního zřetele žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal.
37. Důvody zvláštního zřetele hodné krajský soud spatřuje především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce ve správním řízení zvolil, a u něhož je krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti známo, že smyslem jeho činnosti je zajistit beztrestnost jeho klientů v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky.

Uvedený zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí (žalobce nevyjímaje), a tedy obstrukční úkony jsou přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Cílem těchto praktik je bránit v hladkém průběhu řízení a ztěžovat postup správních orgánů, což se projevilo také v nyní souzené věci.

38. Znaky sofistickované obstrukce vykazuje již to, jakým způsobem je koncipována plná moc udělená „profesionálnímu“ zástupci pro správní řízení, tj. se snadno přehledným a neočekávaným dovětkem „vyjma doručování písemností“. Zmocněnec žalobce (Česká vzájemná pojišťovna motoristů) tímto magistrát „nachytal“ na nesprávném doručování. Poté, kdy mu byly písemnosti v řízení nesprávně doručeny, zůstal zcela pasivní. Skutečnost, že vůbec vyvstala potřeba rozhodnutí ze dne 5. 6. 2018 pro nesprávné doručování předchozích písemností odstranit, tak pramení z uvedeného záměrně obstrukčního jednání zmocněnce.
39. Stejně tak, pokud se provozovatel vozidla, fyzická osoba, sám označí za řidiče, tedy pachatele jinak objektivně zjištěného přestupku, vyvolává to samo o sobě podezření o účelovosti takového jednání, neboť uvedený postup jinak nedává valný smysl – v přestupkovém řízení totiž může být uložena pokuta vyšší, nadto podle typu přestupku může mít odsuzující rozhodnutí důsledek v podobě záznamu bodů do registru řidičů. Cílem žalobce od počátku nemohlo být nic jiného, než vyvolat zahájení řízení o přestupku řidiče, v němž žalovaný nemohl bez součinnosti žalobce shromáždit dostatek důkazů pro zjištění viny žalobce za přestupek (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 – 44).
40. Shora uvedené je jen potvrzeno tím, že žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí toliko blanketní odvolání a celou svou obhajobu soustředil až do řízení před soudem.
41. Takový procesní postup žalobců zastupovaných Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů a Mgr. Václavem Voříškem je tedy jen další z obstrukčních metod „profesionálního pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“, kde se procesní postup zmocněnců při jednání se správními orgány soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem zneprůhlednění správního řízení (k tomu srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 6 As 223/2017 – 36, ze dne 27. 9. 2017 č. j. 6 As 37/2017 – 31, ze dne 15. 12. 2017 č. j. 4 As 199/2017 – 30 a ze dne 2. 8. 2018 č. j. 6 As 125/2018 – 32, všechny www.nssoud.cz) a generování nákladů soudního řízení na účet správních orgánů.
42. Je třeba zdůraznit, že *„řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), nikoli k poskytování ochrany práv subjektů, jejichž nestandardní postupy v průběhu správního řízení mají za cíl pouze dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez jeho věcného projednání“* (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016 č. j. 47 A 5/2015 – 26, přezkoumávaný usnesením Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 2938/16).
43. S ohledem na skutečnost, že důvody zrušení napadeného rozhodnutí jsou výhradně důsledkem shora nastíněných procesních obstrukcí zmocněnce žalobce ve správním řízení, krajský soud žalobci náhradu nákladů řízení proti žalovanému dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 14. července 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.